

ORSZÁGOS
VENDÉGLŐS SZAKKÖZLÖNY

FOGADÓ

ORSZÁGOS
PINCÉR SZAKKÖZLÖNY

VOLT SZEGEDI „UJKOR”

á

Magyar vendéglős és kávésipar — HAZAI és IDEGENFORGALOM és BORGAZDASÁGI ÉRDEKEK
HETI SZAKKÖZLÖNYE.

Megjelenik minden vasárnap.
Előfizetés: Egy évre 12 kor. Félévre 6 kor.
Negyedévre 3 kor.

Szerkesztő és laptulajdonos
Flór Győző.

Szerkesztőség és kiadóhivatal
Budapest, Korepei-ut 13.

Bóza József Miskolc.
Bakonyi József S.-Csurgó.

Dávid Sándor
Dávid Pál.

Bóza Jenő Budapest.
Pandula Lajos Budapest.

ORSZÁGOS
VENDÉGLŐS SZAKKÖZLÖNYORSZÁGOS
PINCÉR SZAKKÖZLÖNY**FOGADÓ**

VOLT SZEGEDI „UJKOR“

Magyar vendéglős és kávésipar — HAZAI és IDEGENFORGALOM és BORGAZDASÁGI ÉRDEKEK
HETI SZAKKÖZLÖNYE.Megjelenik minden vasárnap.
Előfizetés: Egy évre 12 kor. Félévre 6 kor.
Negyedévre 3 kor.Szerkesztő és lapfőigazgató
Flór Győző.Szerkesztőség és kiadóhivatal
Budapest, Kerepesi-ut 13.**Szegeden.**

A M. Orsz. Pincér-Egyesület szegedi közgyűlése.

Tisza-Maros szög híres városa, 17-én újra viszontlátta az Orsz. Pincér-Egyesületet, a melynek eszméjét ő szülte és ősmertette. Az Orsz. Pincér-Egyesület eszméjének a legszebb és legmagyarabb város volt a dajkájója, nevelője.

A Szegeden napvilágot látott Ope. eszme azonban ma már nem eszme, hanem kézs valóság. Intézménye egy sok ezerből álló s oly társadalmi osztálynak, amely a nemzeti közgazdálkodással szorosban kapcsolódó foglalkozásánál fogva ugyancsak számbaveendő s fontos tényező. Szeged eszméje, az Orsz. P.-Egyesület, a maga egészében eme ténykörülménynek a hűkifejezője és ezt elősegíteni és elismertetni egyik legfőbb törekvése és célja.

A magyar társadalom különböző osztályaihoz eddigéig alakult Orsz. intézmények közt egy sincs az opehoz hasonló, amelynek célja oly hazafias és nagy jelentőségű volna, mint az Orsz. p. egyesületnek. Ami ugyan onnan van, mert a többi iparág mélyen alul áll a magában nagy terjedelmű és minderre kiható vendéglős és pincéri szakmán. Ez a jelentéktelen s annyira lenézett pincérség föltölti bármily tekintélyesnek elismert közgazdasági és ipari ágat. — Állami és Nemzetgazdasági szempontból egy gazdasági és ipari ág sem hasznosabb a mi iparunknál. Ezt az ipart azonban s ennek legfőbb kerekét, a pincérséget, (s különösen ezt) fejleszteni és építeni szükséges, s ezt tenni, ebben elüljárni nemcsak vendéglős s pincérségnek, de elsősorban kötelessége magának az államnak s az államtól hasonló föladatakra kirendelt tényezőknél.

A legmeszebb menő hazafias alapon indult M. Orsz. P. egyesületnek csak egy — az ő nagyjelentőségű feladatát szembe-tintető nemes vonását említhetjük meg, azt, amelyben egyik főcélul tűzi ki, hogy a külföld jelentékenyebb pontjain — az 1898-99-ben nagy „Londoni Magyar. Pincér Kör“-höz hasonló testü-

leteket szervez s alakít, hogy a hazai pincérséget külföldi tüzletekben elhelyezze azokat szellemi művelődés, nyelv- s a többi szükséges tudás és ismeretekben gyarapítsa. Szükséges-e ennek — a hazai és idegen forgalom fejlesztés s hasonló nagy közgazdasági kérdésekre kiható fontosságát fejtegetni, magyarázni?

A pincérség ezen Orsz. Egyesülete ügyében jött össze f. hó 17-én Szegeden. A közgyűlést intéző Igazgatósági titkárság azonban felületesen vette a dolgát s még annak szükségességéről sem gondoskodott, hogy a gyűlés rendes lefolyása biztosítva legyen. Ennek tulajdonítható a gyűlés menetét megakasztó azon botrány, amely nemcsak a céljában magasztos s nemes egyesületet, de megcsufolta és szégyenbe hozta az egész művelt magyar pincérséget. Ami különben arra nagyon jó volt, hogy az intézet vezetése végre belássa és figyelembe vegye a régi (első) azon szabályzatot, amely az Egyesületbe a hazafiaság és jellembentiszta tagfelvételt írja elő.

A M. Orsz. P. egyesület, mint minden komoly intézmény, hazafias és erkölcsi alapon létező testület s ezt az alapot meg kell védeni a fennálló törvények és minden rendelkezésre álló eszközökkel. Épen ezért a vezetőségnek komolyan kell venni feladatát, s az Egyesület helyes kialakulási és berendezkedési teendőihez komolyan és akként szükséges hozzálátnia, amint azt annak idején tervezte Szeged s miként az „szakközgazdaságunk és minden magyar pincér kívánalmának legjobban megfelel.

BORGAZDASÁGUNK.**Furcsa háború.**

Az igazi háború nem a koreai vízen vagy Mandzsuriában, hanem minálunk van. A gócpontja, színhelye itt van, Magyarországon, s a szereplő harcosokat hozzá — az olasz, a francia (újabbán a spanyol is) és a hazai bortermelősejnek adja. Ez az utóbbi különben, dacára a saját vacska körüliségének — a támadó felet (önvédelemből) míg előb-

biek (s ugyancsak önjogukat védők) a megtámadottakat képviselik. A kormány, a nagy közönség és borkereskedő világ pedig a markába nevetve szemléli ezt a — furcsa háborút.

A dolg sava egyébként az, hogy a hazai bortermő vidékek népei már majd mind szóra és lábra keltenek, hogy az olasz olasz lőre beözönlése ellen a kormány-nál deputációkkal, szónoklatok stbvel tiltakozanak. Am a kormány jó eszméjű. Igér mindent, — még azt is, hogy a hazai hegycsúcsok termette bort fölibe helyezi az olasz vörös-káposztalének. Csak azt nem köti az orrukra, nagy bölcsen, amit ők tulajdonképen tudni-vélni akarnak, hogy a magyar bor mikor lesz végre ur a saját hazájában?

Különbön nem régen a kereskedők — a borkereskedők! — is úgy tettek, mintha az olaszbor ellenes akciót helyeselnék. A kereskedelmi miniszter azonban alaposan letorkolta őket, (azzal amit mi is már jó régen hangoztatunk,) hogy a magyar bor jó hírűvének kizárólag ők a megrontói. Lám, Bécsben már mindenütt kimondták a „Los son“-t a magyar kereskedők által kognyalizált magyar borokra. És így jár a birnevez magyorból a külföldön és mindenütt, ahova csak a kereskedőség közvetíti, szállítja eladásra.

Ebbe a furcsa háborúságba egyébiránt a francia azzal szőtt bele, hogy borainak hozzánk szállítását illetőleg szintén az olaszhoz hasonló kedvezményre aspirál, míg a spanyol azt tanulmányozza, hogy az ő spanyol borait — kedvezményen vagy anélkül, miképen hozhatná be úgy, hogy annak itt minél nagyobb legyen a kelete. Szóval itt mindenki háborúskodik és taktikázik, csak a borközönség önvédelmezik magukat, ahelyett, hogy ők is okosan taktikáznának, a melyben ügynek és természetüknek minden magyar bortermőt és kocsmáros meggyerni igyekezzenek. Az egyedüli helyes és jó cselekedet részükről, ebben az igazán tragikomikus helyzetben, ez volna, nem pedig az oly kicsinyes és önző számításon alapuló óhajtasok, hogy boraitak palackokban és 50 lit. felül és alul is, valamint

szövetkezeti kocsmáikban is ők maguk szorgalmazták eladni. Furesa háboru hát ez a borháboru, amelyből némi haszon mindenkinek (legtöbb a borke-reskedőnek) jut, ám vajmi kevés a termelő és vendéglősnek, ennek a két egymásra utalt de egymást alaposan meg érteni nem tudó s akará két fontos gazdasági osztálynak. Ami egyébként ennek a kettőnek az érdeke; érdeke az allamaak is, aki azonban e saját érdeket ép úgy nem óhajtja fölsímeri, mint ahogy előbbieket nem akarunk rá-terni az okos és helyes cselekvési térre. És így aztán egyre tart és tudja Isten meddig tart ez a — furesa háboru. . .

Almáiban mult csütörtökön a balatonvidéki szőlősgazdák mintegy ötszázán népgyűlést tartottak amelyen a többek közt azt határozták, hogy *sz olaszbor behozatalát* károsnak tartják, s hogy a *borítaladót* hasonlóan veszedelmesnek tudják, mi és több ökből küldöttség menesztessék a kormányhoz, hogy az olasz borra 20 arany forint vámost vámost vessen.

Egyletek, szövetkezetek

A M. Orsz. P.-Egyesület szegedi közgyűlése.

Szeged, május 17.
(Saját tudósítástól.)

Amilyen lélekemelő s magasztos jele-nettel kezdődött, ép oly roszvált szűlő, kellemetlen botránnyal végződött a „M. Orsz. P. egyesület” szegedi közgyűlése. A miniszterlegy felfüggesztett s az Orsz. P.-egyesület által visszafogadott szociá-

lista pincér szakegyesület tagjai, akik újabban *Reformpárt*-nak nevezték el magukat, oly botránnyal magaviseletet tanúsítottak, hogy a gyűlést vezető elnök, *Juránovits Ferenc* a közgyűlésre fölsz-latta. Az újabb közgyűlésre való intéz-ke-dés az igazgatóság bízott meg.

A M. O. P.-egyesület közgyűlésén le-folyt durva incidensek előre kiszámított célja a hazafias, művelő pincérek tárgya-lásának a Mikélikai vagy a Piricsap-szocialisták gyűléséhez való lealacsonyítása volt. A szegedi pincérség tiszteletre-méltó kedves ősz atyja, az előző Juránovits Ferenc és a szegedi főkegy-élet mind kifogástalan jellemű és uri ember tagjai nem készültek erre a mű-velő pincéreket érintő és sérteni óhajtó tapintatlanságra. Nem gondolták hogy a mi valdhajtású szocialismusunk fanatiz-musaira tapintatlanok és illetlenek le-gyenek, hogy botránnyal magaviselettel akasszák meg a közgyűlést.

Ez az eset egyébként okul szolgál-hat az Orsz. Egyesület vezetőségének és mindazon magyar pincéreknek is, akik eddig az Orsz. egyesületől bármi érzelmi ökből távol tartották magukat. Minden jóra való magyar pincérnek va-laminat a hazafias és józan gondolkodású vendéglősöknek egyesülni és együtt érezni kell abban a gondolatban, hogy a pincérség létjörője alapját veszélyez-tető és tekintélyét még jobban sárba tipró elemet ki kell küszöbölni.

A gyűlés napjának lefolyása egyébként a következők voltak:

A gyűlésen Budapest, Temesvár, Szombathely és N.-váradí megjelentek,

szegedi kartársaik kalauzolásával reggel 9 órakor a Klauzál-térre, Kossuth szob-rát megkoszoruzni mentek, ahol kalap-levére s melyen meghatva hallgatták *Gyenes Manó* dr. az Egyesület ügyészé-nek igazi hazafias, gyújító hatású és fölelőző szép beszédét.

A beszéd végzetével a szegediék friss bográcis-paprikással vendégelték meg idegen kartársaikat, melynek befejeztével a Tisza szálló dísztermében kezdődő p-gyűlésre mentek, amelynek elnöklésére *Juránovits Ferenc*et a szegedi választ-mány köztisztvisel elnökét kérték föl. A jegyzőkönyvet dr. *Gyenes Manó* vezette.

A közgyűlés napirendjének 3-ik pont-jánál, a *felmentvények megadásánál* azonban megszakadt a közgyűlés menete. A M. O. P.-egyesület igazgatósága és tagjaival a közgyűlésre le ment néhány szocialis érzelmű pincér oly éktelen zaj-ban, és személyeket sértő s meg-gyanúsító közbekiáltásokba tört ki, hogy az elnök a gyűlést felfüggesztesse, majd pedig amikor az ubjóli megnyitásnál megismétlődött a botránny hájsházák magaviselete — *Juránovits Ferenc* a gyűlést fölszólatta és azt semmisenk nyilvánította.

A közgyűlés ekkénti bezárása után az idegen vendégek, szegedi kollegák kalauz-olásával megtekintették a szép magyar város látványát s este a Kossuth L.-uti Csikos-vendéglőben mintegy 250-en társas vacsorára gyűltek össze. A tár-sas vacsora lefolyását, melyen egy lel-kes felkösztöntő Jókai szobrára 100 s egy másik lel-es (Koltay) toaszt az Egyesület pénztársa javára hozott szép stumányi koronákat, valamint a közgyű-

TÁRCA

Az első fogadó

A *vénfogadás meséből.*

Irta: **Botoz.**

Péternék megtetszett az Isten eszméje, Alott is legottan és gyorsan melléje; Hisszen ő is kezdte már az eget unni, (Csak nem mert emiatt szegény, pa-naszkodni).

Annál jobban örvendé hát ez esetnek; Neki is látott az előkészületnek, Egy nagy kézi tarsolyt gyorsan előkapott S egy-kettőre abba mindent belepakolt.

Aztán fölültek egy tarajos felhőre, Mely leszállt velők egy magas hegytetőre; A mátra hegytető volt ahol leszálltak, S honnan látták — amit még ténn sose láttak.

Ép a nap kelt; messze távol hegyek mögött Eggett az ég és föld lobogó fény között;

S a lángtenger rájuk ömlött a hegy ormán, Onnan alá futott s folyt tovább a rónán.

„Ej ha! — bámúlt el szent Péter e nagy csudán, És kapkodott gyorsan pápaszeme után; Szemének szokatlan vala a napfénye — De oh! pápaszemét fönt hagyta az égbe.

Az Isten nevetett: — látod Péter, látod, Itt lázlik meg a te szeleburdiságod; Ily kapkodva végezel te minden dolgot, Meglásd, egyszer meg a fejed is elhagyod!

Ezek után aztán neki fohászoktat, S Eg segédelmével lefelé indultak; Hejh, magas e hegy, de azon időtájba, Még tíz vagy huszortva volt magas! a Tátra.

És hozzá meredek mint egy templom-torony, Majd lelkük kiszakadt; minden lépten nyomon; Fohászoktat Péter, ám de mind hiába, Ugy jött hogy a földet sem érte a lába.

Mikor végre leért, ugrott egy jó nagyot, De véletlenségből s úgy orrára bukkott,

Hogy az Isten majd megszakadt nevetébe! — Ott a magas Tátra pázsitos szélébe.

„Ördög bujjék beléd, Péter! — szólt az Úr, (Az pediglen nyögött, nagy irtalmatlanul) Te engem végre is még szegyenbe hozol, Mért nem vigyázz jobban, minek fckándozol! . . .”

Ez hatott; szent Péter talpra ugrott legott, De nagy hirtelen az oldalához kapott — Hova lett a tarsoly? — a tarsoly szent Átyám! S nézi jobban de hát, csak nincs az oldalán.

„Tyűh, a ragyogóját ennek a világnak, Vége vagon, vége — evés és ivásnak! Pedig oly jó pöröcs, s csutora volt benne; Oh, ha még valahogy, ejnye, ha meg lenne...

S nézett föl a hegyre a merre jött, hátha Itt akadt nem messze föl valamely fára; Hátha itt nem messze potyant ki nyakából, Hátha rátalálna, amugy hamarjából.

(Vége követek.)

Bücső József Debrecen,
Palkovits Andor Kolozsvár.

Lobermayer József
Boda Mihály, Millin Jean Debrecen.
Ruvald Gyula Pécs.

Capf József Debrecen,
Legáth György Keszthely.

léssel kapcsolatos többi dologról időnk rövidsége miatt jövő lapunkban számolunk be. Ugyancsak ekkor ismertettük azt az átiratot, amelyet az Egyesület szegedi választmányára a M. O. P. Egyesület Igazgatóságához intézett, amelyben a botrányt okozó és az Orsz. Egyesülettel leváltatásra hívja fel.

Végül — nem hagyhatjuk megemlékezés nélkül a közgyűlés előkészületére befolyó és azt oly igazi szeretettel és buzgalommal teljesítő szegedi egyesületi választmányát, ennek érdeműs elnökét, *Juránovits* Ferencot, *Szarka* István alelnököt és az utasításokra kész hű — *Lichtner* Gyulát (a szegediek jó Gyula bácsiját) *Kövesy* Nándor és *Popper* Mihály (Tisza szálló főpincérei) *Soós* Jenő (titkár) *Peöl* György, *Fáber* Lajos, *Rosner* Sándor és *Vass* J. v. tagokat. Itt jegyezzük még meg, hogy a szegedi szálloda tulajdonosok a közgyűlésen

megjelent tagok által elfoglalt szobákat kivétel nélkül mind ingyenesen bocsátották rendelkezésre

Menház avatás.

A n.-váradí pincérek ünnepe.

A N.-váradí Pincér-egylet f. hó 10-én tartotta Menháza felavatási ünnepélyét, amely az iránta megnyilvánult érdeklődés folytán országos-ünnepé nőtte ki magát. Az impozáns ünnepség, amelyen Nagyvárad művelt társadalmán kívül az országból majd minden egylett részt vett — reggel 1/10 órákor kezdődött, s az esti késő órákban ért véget.

Az ünnepség egyébként reggel fél tíz órákor vette kezdetét, s az egyesület tágas udvarát egészen megtöltő ünnepelő közönség előtt *Mazey* Mihály mondta el a megnyitó beszédet, míg *Sarka* József titkár a záróó alá helyezendő okmányt olvasta fel. Az ünnepi szónok *Dési* Géza dr. volt.

A délelőtti ünnepségek utolsó pontja volt az arckép leleplezés, amelynél *Gundel* János beszélt, aki az Országos P.-egyesület jókívánatait tolmácsolta.

A díszelőd délután két órákor volt a Fekete-sas alsó termében, mikor is *Gundel* János, *Stern* Herman és *Ceglély* Sándor egyletti díszelnökök és *Kornhäuser* Henrik elnök, *Lányi* József dr., *Dési* Géza dr. *Fekete* László és az *alelnökök* *Bors* János, *Márkus* Samu *Kiss* Kálmán és *Szabó* Gy. szondtak talpraesett főköszöntők.

A fényes ünnep, este pompásan sikerült hangverseny zárta be, amely a hajnaliig tartó táncmulatsággal együtt a *Fekete Sas* nagytermében zajlott le.

A hangversenyen amely este 8 órákor kezdődött — *Bihari* László szavalta *Sas Imre Prometheus-*t, aztán *Lendvai* Mici a miskolci színház énekesnője *Bauer* egyik kedves románcát énekelte. A következő számban *Bihari* Ákos, aztán *Szántó* Gáspár, a szegedi

szintársulat kitünő baritonistája és *Mezey Mihály* léptek a pódiumra, s ritkán hallható szép csendes bariton hangjukkal valóságos megindították a közönséget. Az ünnepély ezen kimagasló részét *Ródei Sándor* vendégzongoréjára zárta be. Az ünnepély alkalmával befolyt *adományokat* lapunk más helyén közöljük.

A mi családunk.

Képeinkről.

Írta: *Mind-n Tamás,*
Kötthaum Gyula.

A 70-es 80-as évekből sorozó régi gárda legjobb és több katonájú leginkább a Vassal ölelkező Zala, Somogy — (országi) és Sopron vármegyékből válogatta. Eme derék gárdába tartozik a somogyi „Marcali”-ban született, de azonnymvan Zalai illetőségűvé vált *Kötthaum Gyula* is, aki azonban mégis somogyinak adta az elsőséget, miután annak fővárosában, Kaposvárt, az akkor már hírneves „Korona” szállodában (Babochaynál) kezdte meg a pincér pályát, töltvén itten teljesen öt esztendő. Mint teljesen szaképzett pincér került el innen a szegvárúdi „Korona” a szegedi „Juránovits szálloda”-ba és aradra „Witw-nhoz” s miután egy évet Bpestben és huzamos időt Sz-kehérvárt, Veszprémben s a n-kanizsai „Korona” és Bogenrieder vasuti vendéglőben töltött; a rutkai p u vendéglő főp. után Keszthelyen az *Amazon* szálló főpincérségét vette át s folytatta 4 évig, miközben itt kedves élete párját is megszerezte. Szombathelyre ezölt 7 évvel jött, ahol a Kováts kávéházban 3 évi főpincérskedése után és azóta, *Haintzman János* előkelő vasuti vendéglőjének ugryanekafontos főp. teendőjét intézi. Ami *Kötthaum* kartársunkat különösen jellemzi s a legelső érdemek sorába helyezi, — a hivatásának őszinte szeretete s ebből folyólag ama pontos kötelesség teljesítése, melyért főnökei mindenha mintegy a családhoz tartozót tekintették, viszont alárendeltjei a velük szembeni valódi koll-egialis viselkedésért szerették és becsülték nagyra. S a közbücsülés és tisztelt terén ily pozíciót tölt be a társadalomban is s miképpen e művelt osztály és pályatársai, — va lya magának a *közjó* is, amelynek érdekszolgálatában és munkájában mindig első ember a mi családunknak is érdemben első tagja — *Kötthaum Gyula*.

Littman József

Öt tan az ő szép hazája — sok Tatrai és Szepesi fűrdők hazájában — de tartozikobási helye kisgyermekesétől, vagyis a múlt pincér — a világ legzebb fűrdői és nyaraló helyével rendelkező Magyarország szép fővárosában, Budapestben van. Itt tanította s szakmát s lépett a pályára 1880—81-ben, *Ment* András híres szállodájában, ahonnan az Eötvös-terti Braun étterembe került, ahol

egész öt évig éthordószkodott. Ebben az ágban kitünő képzettségével több előkelő üzletben működve lett nemokára főpincére a Weingruber-kioszknak a Dukász-majd a Rémi-és Nemzeti szállói éttermeknek, honnan mint szobafőnök került a London szállodába. A Páris szállodában szintén ily minőségben volt 2 éven át, miután *Ujtátráfűrdő*-ra isaión végével hazajött, ahonnan kilépett a volt Terezköriúti Lantos-vendéglőnek lett üzletvezetője. Az utóbbi időben a Lipótvárosi kaszinó éttermei főpincéri állását töltötte be, míg jelenleg a „Vigadó” kioszk ily ügyét intézi. *Littman* szakársunk neve nem annyira ismert a nagy általánosságban (bárha a közügyek pártolásátánál mindig az első között van s jelenleg is Orsz. P.-egylet igazgató-ágának tagja) mint szakkörünkben, ahol nem csak kollégialitása de művelt modora teszi szeretetreméltóvá és kedvelté a megjelenésében mindig előkeő és egyéniségében vonzó szakembert, s aki emellettgva nemcsak díszbe, de érdekes alakja is a mi családunknak.

Bohos Lajos.

Híres Somogyországnak van egy kedves szép teja, — a *Tabi* határ. Ez a *Tabi* határ hasonlő a vasmegeyi Táplánfai kerekcs erdőhöz. Kerek, mint a zemlye, S e kerekcs zemlyétt patak folyja keresztül melynek közepén van egy három garatos vizi malom, innen azon egy kopott csárda s ezen tul — *Tabi*, *Bohos* Lajos a régi gárda jeles embere Somogyországnak e poetics szép községében 1863 körül született. De pályását nem itt hanem a Siótoki *Kalberger*-féle vendéglőben és Székesfehérvárnak az időben hírneves „Barány” szállodájában (most is jömenetű vendéglő) kezdte. Itt is maradt egész a katonaságig s miután eme harcocs éveken is tul esett — Keszthely, Szolnok, Miskolc, Ungvár, Temesvár, Arad, Eperjes és Kecskeméten töltött hosszabb főp. időket.

Utóbbi állásából Bpestre jött s itt az „Otthon” irók és hírlapírók köre” vendéglőjét bérelte ki, melynek három évi bírása után a bevárosi téparancsnok-sági palotában nyitott egy szép vendéglőt, amelyet midőn rövid két év után átadott, ismét főpincér lett. Orsováról a mult év őszén a szfehérvári ujra alakult „Hungaria” kávéháza került, s azóta itt van s egyedül üzletének és kedves családjának él a legszebb határ szőlőse és osztályunknak hasznos és érdemes embere.

Sziringer Pál.

Mintha valakitől hallottam volna, hogy Sziringer Pál az aki leginkább beillik a mi családunkba. Nem azért, mintha tán ő külön volna a mi családunk többi érdemes tagjainál, de, — tekintettel lévén az ő bájos családjára . . . Egyéb-iránt a mi családunkat az színt” ékként képezzem el és így szeretném látni mind — mosolygó boldogság és boldog megeledésben. Aki ily szép és kedves családdal rendelkezik: javi, kínesei vannak, és annak a földön semmije sem hiányzik.

De hát a mi szerencés szaktársunk

sem egy álmodta meg az életnek ezt a szép paradicsomát, hanem meglátdtós s fáradozt érte. A pincér mesterséget már kiskorában, a híres „Gyolcs étteremben” (volt Muzeum körúton) kezdte a hol a szükséges szakdolgozatok ugy el sajátítja, hogy kitünő képzettsége mindenkör a legjobb pozíciókat biztosítsa számára. Mint éthordó és főpincér Budapest és Bécs legelőkelőbb üzleteiben (míg a vidéken nagyobb város első szállodájában) működött. Utóbb a „Páris” szállodának volt huzamos időn át szobafőpincére, míg a Rémi szálló kávéházának terhes szolgálatu főpincérségét most már két év óta esztözi. De jön a nyár, amikor az esztendő 11 nehéz munkás hónapját *egy szabadidő* váltja fel, amelyet rendezen odahaza, a tolna megyei Hőgyészen tölt el a szeretett szülői otthon és családja körében. Ekkor teljes az elégedettség s amit ekkor a kedves otthon és családi-kör nyújt, — Sziringerünk egy világ mindenségével sem cserélné föl.

Főpincér híveink

Dávid Sándor és Pál — Böcsa József és Jenő.

Gyorokot, Ménest híres borárc, Somogy vármegyét bicskájáról (ezt ugyan a hunnot zalainak fogták Somogyra) és verbális magyarságról ismerik széles a hazában, Igaz, Somogyban vannak egy kis *fótocksák* is, ez azonban nem zárja azt ki, hogy somogyvármegye — Somogyország legyen. Különben Gyorok hazája, Bihar, szintén ország, tehát Gyorok is mikéntlen Somogy, kétszeresen is gyatapult országos hírnévben.

Íly nevezettség emeli szárnyain a mi derék barátunkat, a somogybeli *Karadi László* Sándor, de a kisebbik *Dávidot* (termetben ugyan egy kicsinyt nagyobb) Pált is, akiknek édes atyjuk, *Dávid István* t. szaktársunk mint volt jó volt régen, még most is köztisztelt és szeretett vendéglőse a kies Balaton-tó egy jó futásnyira eső derék *Karadiknak*. *Dávid* Sándor egyébként pincérmesterségét szintén neves emélnél, a humanitásgöröl küzmesit Szőlőgyörki vendéglőben, *Ritkay* Lajosnál sajátította el. A mi derék pincér mesterembertünk valódi nevezettségén azonban nem ez, hanem az a körülírni szolgál, hogy tőzgyökeres somogyi magyarsága mellett a *francia, lengyel és szerb* nyelveket ily folyékonyan beszéli, mint a németet vagy magyart. Ezeket különben a Páris, Belgium és Belgrádban való hosszabb tartózkodása alatt sajátította el, aminek most igen előnyös s nagy hasznát veszi Trencsén-Teplic fűrdőn, (Teplicszálloda) melynek előkelő vendégközségét jobbra a külföld szolgálatja, akik eme szép műveltsége folytán igen nagy népszerűség és tekintélyben részesítik s imár 1896. óta. Mint jeles szakember ömért Szegeden is, hol sokáig a Tizza nagy szállónak volt főpincére s amig ily minőségben működött a fő és több több előkelő vidéki városban, nem feledkezett meg a legszebb: a zenei művészetéről sem. *Dávid* barátunk ugryanis olyan hegédős, hogy a „Hármas-kis-karad”-ról származó híres *Kiss János* cigányprimás sem különb nálánál. Amivel egyébként kelemes örömet a zeneemléksztérét szintén rajongó bájos s nemokára kedves kis feleségének szerez. A mi *Dávid* Sándorunk, mint

praktikus és udvarias ember, ennek tudatában a világ legboldogabb és megelégedettebb embere.

Es én ugyanezt kívánom derék főnének, *Dávid* Pálnak is, aki szintén emez állapotrak törekszik s aki (köztünk legyen mondva) ugyancsak megérdemli, hogy törekvéseit siker koronázza. *Dávid* Pál egyébként poetikus hajlamu (mint majd minden jóvaló pincér ember) aminek kifejezéseken már a pincérséget sem a *Karad* megye-országhoz közeledő valamelyik városban, hanem Szegedben, a nagy Tiszában (miután ma már „Kis Tisza” a la mode „Kis Bika” is létezik) kezdte meg tanulni. Öt-évig 891—896, volt itt egy huzomban s mint szobapincér került innen a szabdakki, *Bárányba**, hol két évre a „Kaszinó étterem” főpincére lett. Mint ilyen működött *Aradon*, *Miskolcon*, *B.-bányán* — „*Szász*”-nál s két évig mint szobafi a nyiregyházi „*Korona*”-ban (hol ily jeles bizonylati ritkaság elérni) mely benéző a n.-kikindai „*Nemzeti szállóban*”, jó Szilágyi szakértésnek fogadóiban intézi a főp. teendőket. A tudomány ismereteknek annyi okát-fokát, mint fivére még ugyan nem érte el, de mint ritka ambiciózus egyben itt sem fog hátra maradni Pál, a kisebbik *Dávid*, de abban sem, hogy mindeme szép tulajdonságok elnyerése után egy oly ideális lelki szép kis feleségre tegyen szert, mint a trencsényi bércék ozon dus levegőjétől pirósló arcu Sándor bátyja Eltekintve mindezekről, jó vendéglős édes atyjuknak büszkesége telhet két főpincér fiában, amint hogy dicserete ez a két kiváló derék szak tehetség a mi családunk-és szakiparunknak is.

(Folytatás köv.)

Olvasó közönségünkhez!

Teljes tisztelettel felkérjük mindazokat, a kiknek mai lappal utalványt mellékelünk, horgelőzetésüket beklendeni sziveskedjenek. a „*Fogadó*” előfizetése: *Egyévre* .12 kor., *Félévre* :6 kor., *Negyed évre* :3 korona, Éshordók, kávéházi s-pincérek stb. szakbeli alkalmazottaknak a „*Fogadó*” évi előfizetése 8 kor. ona és félévre 4 korona.

A

„*Fogadó*” szerkesztősége és kiadó hivatala.

Budapest, Kerepesi-ut 13.

Különféle közlemények.

Lapunk üdvözlői. Ritka lapnak — különösen szaklapnak — a megjelenését fogadta meg közönség oly lelkes és oly ösztönte örömmel, mint „*Fogadó*” lapunkét, amelyben a mi t. közönségünk az ő igazi lapját, a megtestült valódi szaklapot látja A volt „*Ujkor*” lapunk derék közönsége, vendéglősök és pincé-

rek egyaránt (utébbiak sorából nagyszámmal — a mi ösmert *Ope. mozzalmistáink* és volt *pirtóblók*) — nap-nap után juttatják hozzánk üdvözlő, elismerő és kitartásra buzdító sorokat, melyekben egybehangozó s keresetlen ösztönte szavakkal köszönik a kiállításra és tartalmukra a többi szaklapokat túlszárnyaló „*Fogadó*”-nkát. Lapunk üdvözlői, tisztelt szakértésaink és barátainknak — nagy elfoglaltságunk miatt nem lévén módunkban nagybecsű sorokra külön-külön válaszolni: itt fejezzük ki halas és ö-zintete bensői köszönetünket. Azon hozzáadással, hogy e megnyilvánulás okául szolgáló szakcsajtói működés és feladatainknak még fokozottabban mérveben igyezkünk megfelelni.

Eszküvő Remes M. haly, a Győri (sziget) „*Adria kávéház*” törekvő ifju tulajdonosa e hó lejjén tartotta esküvőjét *Szombathely* Róza Kiszasszonnyal. A tiszta zereplémből kötött frigylen tartós boldogság legyen.

Adományok. A „*N.-Váradi* Pincéregylet” Menháza felavatási ünnepélye alkalmából — tekintettel az ügy nemes céljára — szakkörünkől és az ezzel kapcsolatos pezsgő és sörgyarak több rendbeli adománnyal járultak. Így a helybeli vendéglősök közül *Szauer* és *Dolgos* (a „*Bazár*” tulajdonosa) *Maresch* Károly szállodás és *Ceplyai* Sándor egyegy horló óbert, míg *Bognár* és *Szántó* 30 koronát és két horló óbert küldtek a m. bizottságnak. A fővárosból majd minden jelentősebb cég, köztük a *Részv.* serfőző és *Kleinoschek* testvérek pezsgőgyára 30 kor. és 2 horló sör illetve utóbbiak 60 ü. pezsgővel és 5 korona készpénzzel gyarapították az adományokat. Érdekes annak megemlése, hogy *Dreher*, a (jórészt pincérekől lett) hazai vendéglősöktől meggazdagodott sörös *Dreher*, az Egyesület meghívóját — úgy a hogy jött — visszaküldte. Az osztrák sógorból lett magyar milliomos ezen tapintatlan eljárására nem kívánunk semmi célzó megjegyzést tenni, csupán csak azt, hogy a vendég közönséggel közvetlen és elsősorban érintkező pincérségünk figyelmét — mint annak idején a *Litke* pezsgő cégére — erre is felhívjuk. Az adományozóknak egyébiránt a Menháza ünnepélyi rendezőség nevében *Bors János* egyleti alelnök ez uton is hálás köszönetét nyilvánítja.

Öngyilkosság. *Kovácsics* Ignác, a régi főpincéri gárdának előnyösen ösmert tagja s az utóbbi időben a rutkai vasuti vendéglő bérője *S.-A.-Ujhelyen*, ahol a *Frisch*-féle városi vendéglő rövid ideje hogy megvette, f. hó 2-án reggel agyonlötöte magát. Az eset annál inkább tragikusabb, mert szerencsétlen szakértésünk alig pár hónapja nősült s elhunytával fiatal özvegyét is gyászba borította. Az öngyilkosság okát egyébként teljes homály fedi s senki sem

tudja, hogy az anyagilag teljesen rendezett vendéglőt mi vitte eme végzetes tetteire. Temetését f. hó 4-én történt az ottani szakértés és a közönség nagy sokaságának részvételével.

Főpincérek ovadék társasága. Az utóbbi időben, az Orsz. Pincéregyesületi mozgalom kapcsán a pincérség fontos érdekére több „*Ovadék társaság*” is létesült, oly célzattal, hogy az eme társaságokban részvevő tagok szükség esetén megfelelő kölcsön vagy ovadékokhoz jussanak. Bpesten ez idő szerinti három ilyen intézmény, és pedig a *Koltai*, *Kassai* és *Kállai*-féle főpincérek ovadék-társasága létezik, melyek közül azonban csak a *Kassai* József elnöksége alatt álló „*O.* társaság” hat ki olyképen, hogy abban tagként vidéki főpincérek is szerepelhetnek. Ez az ovadéktársaság egyébként *Kassai* J. szakértésnek igyekezte és ügybuzgókódása folytán 1902. január 1-én alakult s alapszabályai (melyek u. módosításban ép most vannak sajtó alatt) a főbb célt a következőkben állapítják meg. A „*Budapesti főpincérek ovadék letéti társasága*” tagjai *feletti díj* fejében 5 koronát és negyedevinkint *tagsági díjját*: 6 koronát tartoznak fizetni. A „*társaság*” egy a fővárosi mint a vidéki tagjait megfelelő helyeken a szükséges ovadékok letéti, mely ovadék összegért az illető tag minden 200 korona igénybe vett kölcsön után hetenkint egy koronát fizet, mely összegbe kamat és törlesztés beufoglatatik. A „*Bpesti főpincérek ovadék letéti társasága*” tagjai ezenkívül 50 db. a társulat tulajdonát képező sorsjegyet nyereségeiben részesülnek. A tagok kölcsönőre néve elszámolás, illetve kilépés a társaságból bármikor történhetik. Közönségünknek, különösen a vidéken tartózkodó pincérség szempontjából, ahonnan ez ügyben gyakran fordultak hozzánk, ide írtatjuk még, hogy legelőszertb a „*Budapesti főpincérek ovadék letéti társasága*” titkárahöz, Szél S. urhoz (Erszébetvárosi bank VII. Baross-ter 18.) fordulni, aki a szükséges felvilágosítással bárkinek készséggel szolgál.

Bacsu. A megkészt idei ujonozás hónapja, május, a mi levelező s tudósítók körében is változást okozott, s a haza és királyérti szolgálatot teljesítő közé a mi gárdánknak is egyik elénk buzgalmu derék ifju tagját sorozta be. *Varga János*, a Hájó szálló söröde főpincére lett *önkéntes hadnia* a Győri 9-ik ezred huzárságának, mely nyu veszetés hivatását e hó 8-án kezdte meg. A mi katonánk innen inteni bacsu szavát lapunk olvasóihoz és kártársainhoz, azon reményesleglen, hogy a kis hór emestudók etelbelük közérdekben munkálatát újból oly kommelegedésre méltón folytatathatja, miként eddigéle. Amidőn pedig a lap tudósításai jár teendőket mindig oly lelkiismeretesen s pontosan teljesíti m. társunktól is mi bocsut vesznik, — kapcsolatlan ezzel szives közödmősrre adjuk, hogy a lapunkat illeti Győr és vidéke tudósítási teendőket *Zsombar* László, a Hájószálló étterem régi közméret főpincére val-

lalta el. Új szaktársunkat és lapunk régi, kitünő barátját a közönségünkkel jövő lapunkban ösmertéjük meg.

Mennyegző Schretter Márton, a Teréz-körtü Chrobok (volt Staudhammer) vendéglő főpincére f. é. július 5.-én tartja esküvőjét a Terézvárosi templomban **Hoffman** Annuska kisasszonnyal, **Billovits** Ferenc Szondy-utcai vendéglős bájos sógornőjével. Az esküvőtől a nászesereg Billovits vendéglős vig lakodalmi torra várja, amely — ismerve Billovits szaktársunk vendégkeresőt házát — ugyancsak nagyszabásúnak mutatkozik s nevezetességben hasonló lesz a Terézvárosi többi emlekezetes ily vigalmakhoz. Az ifjú párt és lakodalmán résztvevő sereget előre is őszintén üdvözljük.

Élmények és szódás palacsókák. Hogy a pár filléryi olcsóság miatt szatocs- és krajzerajr boltokban vásárló publikum nem jut a kívánt tiszta jó minőségű palak sör- és boritalhoz; ezt illetőleg immár a közönségnek is vannak tapasztalatai, — de arról, hogy az ily palacsókákat még a valódi helyen, a sörraktárak is szódával pancsofálják — szintén bő tájékozást szerezhetnek mindazok — akiket illet — a hasonló hírlapi közleményekből. A szódával való sörpancsolásról egyébként újabbban egyik kolozsvári napi újság a következőket közli tájékoztatásul. — Egy Bécsben lakó hazai és nagy sörszakértő a napokban Kolozsvárt tartózkodott s a magyarutcai egyik kereskedésből palacsók sört hozatott, aminek főlészől gyöngyeiből azonban csakhamar kiteszaptalata, hogy a 13—14 krós sör szódázva van alaposan. Ennek ellenpóbjára, bontatott aztán egy barna sört a Rakóczi-utcai sörraktárban is, de a sörüljén képződő léghólyacsák itt is azonnal szemébe tűntek. Ez az újabb és egy másik ily föltételezés is pedig arra indították a sörszakértőt — de egyébként Bécsben tartózkodó hazánkfiak — hogy jó sört inni vendéglőbe látadt, ahonnan aztán *Aményeit* megirta a kolozsvári lapoknak. A tanulsága pedig ennek, hogy a közönség ne sajnálja pár krajczarral jobban megfizetni a vendéglősök sörét, borát, mert azok holmi féllíleres haszon fejében fizetési hírnevüket nem kockáztatják, ergo — palack sörreik sem szódávezzek.

Kertészeti kiállítás. A dűszerdőfi kertészeti kiállítást **Vilmos** német trónörökös é. hó elején nyitotta meg. A kiállítás színes látványlóját a magyar kiállítók csoportja képezi, amelynek rendezésével **Győri** István kertészeti tanintézet tanár volt megbízva. A megnyitáson **Mohár** István gyümölcsészeti kormánybiztos és **Emich** Gusztáv, az Orsz. magy. kertészeti-egyesület elnöke jelentek meg.

A mi társaságunk.

Ahol a magunkféle fajta ember a tested-lekelt egészen leköté nehéz napi munka utáni pár óra szabad idejét gond nélkül és kellemesen eltölthetné, oly kevés hely van, dacára annak, hogy az ugyancsak általunk gyakorolt vendéglő s kávéházi fizetek száma, négyeszerre nagyobb a kellenél. De nem is ily szórakoztató helyekre gondolunk, (elvégre egy egész nap és még egy pár órának a vendéglő-kávéházi levegője ugyanis utíng elégendő élvezet mindenkire nézve), hanem az olyan magunkbeli emberekből álló társasági körökre, ahol egy-két órányi szabad időnkben feszlelenl érezhetjük magunkat, elbeszélve egymásnak a napi élményeket s elpanaszolva az ért bántódásokat, míg az ezenfelül maradó időt nemes köztügyi dolgok meghányása-vetése, vagy más szórakozást nyújtó társasjáték stb. használhatók föl.

Igaz ugyan, vannak egyleti körreink (Bpesti P-egylet és Önképzőkör és Orsz. P-egyesület), azonban ezekben a távolsági és fizleti viszonyaink miatt épen azokat nem találhatjuk, akikkel találkozni szeretnénk.

Az okok, vagyis az okszelte ily körülmények hozzák tehát magukat, hogy a megfelelő társaságot és szórakozást utbaeső, alkalmas helyen keressük. A „*Jó cimborák*” társaságát e fajta körülmények hozták létre, melynek tagjai napról-napra, esténként vagy délutanonként (a kinek az ideje ahogy magával hozza) a *Janura* vendéglőben (VI. ker., Podmanický- és Gyár-utcai sarkán) verődnek össze s töltnek el itt-nem kellemes perceket.

A „*Jó cimborák*” társasága egyébként eddig még formálisan nincs megalakulva (aminthogy különös formalitások ily társaságokra szükségtelenek is), de azért a hozzá tartozók, mint *Morgenstern* Ákos, *Gaál* István, *Rosner* Pál, *Vigh* István, *Bésza* Jenő, *Fodor* Zoltán és piacértársadalmunknak több érdemes tagja rendszeren felkeresik az ő ismert helyiségüket, ahol *Janura* Károly, a jó cimborák jó gazdája szíves szóval és jó borral várja és látja el (de ha a szükség egy hozzá, még a ruffolás, tacsolás, vagy kibélelésből hiányzó tag pótlásában is kiségeti) őket. A „*Jó cimborák*” kompaniája tehát itt úgy érzi magát, mint odahaza s éppen azért, mert *Janura* gazda szintén közéjük tartozik, minél fogva a helyeztetés az ő kívánalmainkat minden tekintetben megfélel. A „*Jó cimborák*” tagjai egyébként mindegyre szaporodnak s mint értesülünk ebből folyólag a napokban holmi „*Háizrend*” megállapítás és „*Jó cimborák*” címfelavattására is történek intézkedések. Mindezek perze a jó cimborákhoz illő vidám hangulat s vidám pohárkocintás közepett történnek s míg az idő telik-

mullik, mintha odahaza volna, oly kellemesen érzi s találja magát a mi társaságunk minden tagja.

Gyászrovat.

Azon kevesek száma, akik e szakosztály *közjogi* képező dologban teljesítenek — őszinte ügybuzgalma és tiszta őszelend nagy szolgálatokat; egyleg megint kevesebb lett. Egy oly kiváló tagunk mondott búcsút a földi életnek, aki a közérdek ügyében végzett nagy jelentőségű munkálataival fogva bármily társadalmi osztálynak örökös díszére valna.

Pösch Nándor, a Győri vendéglős ipartársulat alapító é.nöke, a Győri vendéglősök szikvizgyára alapítója és örökös tisztelbeli elnöke, valamint a „*Győri Pincér-egylet*” alapító tagja s elnöke f. hó 9-én hunyt el. A „*Hétvezér*” vendéglő tulajdonosának halál bire megdöbbenést és meglepően hatott az őt nagy köztisztelést és szeretetben részesítő Győri közönségre és szaktársaira, annál inkább is, mert a 60-as években járó **Pösch** Nándor még mindig friss életérőnek s egészségnek látszott öröndeni. A rövid ideig tartó betegség azonban ledöntötte az életében oly sokat dolgozó erős férfit, szerető nejének, családjának nagy fájdalomra és iparának pótolhatlan nagy veszteségére. Hogy ezt a veszteséget a közvetlen nem a mi közönségünkhez tartozó, a Győri társadalmat is milyen érintette; hű kifejezés az érdemes férfinak temetése, a melyhez hasonló nagyszerű és impozáns gyász ünnepélyt Győrben igen-igen régen láttak. **Pösch** Nándor szerdai temetésén ugyanis nemcsak a szaktársak vettek részt teljes számban (a vendéglős ipartársulat és pincéregylet gyászszőlőik által) de a közönség is oly sokaságban jelent meg, hogy legnagyobb rész kívül az utcákon várta be a gyászhalál nagy udvarán befolyó gyász szertartást, és véget nem érő sorokban kísérte ki a temetőbe. Elhunyt szaktársunk fent nevezett intézményeken kívül az Orsz. Nyugdíj-egyesület Győri választmányának is elnöke volt, így a halála fölötti gyászt a helyen kívül is igen sok számosan fogják érezni. A mi részvétünk elhunyt iránt annál mélyebb, mert benne egy igaz jóakarunkat és barátunkat veszítettük. A megholtak Úra adjon neki örök nyugalmat és békeséget!

Kassán, mint ottani tudósítónk írja f. hó 10-én temették el nagy gyász pompával **Schalcház** Lipótnét. Az életében mulhatlan becsü munkát alkotott **Schalcház** L. szállodás özvegye temetésén a „*Kassai vendéglősök*”, kavés k, kocsmárosok és pincérek-egylete” testületileg és teljes számmal vonult ki.

Roch Antal pincér hosszas szenvedés után 40 éves korában elhalálozott. A

kassai közkórházban elhunyt részére az ottani pincéri-kar gyűjtést rendezett s szaktársukat díszesen és nagy részvét mellett tették el. — Áldás és béke hamvaikra!

Üzleti hireink.

Helyváltozások.

Pályázat vasuti vendéglőre. A püspök-ladányi pályaudvari vendéglő bérletére pályázat hirdettetett, melyre nézve a szükséges okmányokkal ellátott ajánlatok 1904. június 7. déli 12 óráig az Aradi üzletvezetőséghez küldendők. Bannapénz: 300 korona.

Kávéház átvétel. *(Uj kávé)* Lábész Frigyes, a nem rég bezárt *Gundel* J. István főherceg szállodájának hosszú időn át volt főpincére, megvette a Baros utcai jóhírnevű Sprung-féle kávéházat, amelyet saját tulajdonába és kezelésébe szeptember 1-én vett át. A kávéházat régtől fogva nagy szeretettel és nagy számmal látogató Józsefvárosi polgárok örömmel néznek e változás elé, amely rájuk nézve nemcsak a második otthonná vált kávéházuk újjalakulásában, de annak tulajdonosát illetőleg is előnyös és jelentőségteljes. Uj kávé szaktársunknak szép üzleti jövőjét éppen ez az előlegezett bizalom és népszerűsége biztosítja.

Vendéglő átvétel. Ungváron a „Savanyúvizi vendéglő” ennek tulajdonosa, Fiala Ferenc vette át kezelésébe. A hatásos gyógyfürdővel kapcsolatos vendéglőnek, a meguyitása mult vasárnapon történt.

Szektárdón a Haspell-féle vasuti vendéglőt és nyári kirándulót *Csillag Antal*, volt paksi nagy szállodás vette át. Az érdemes kezébe került, vendéglőt a kiránduló közönség máris nagy számban látogatta.

Budán, a Dunára néző „Fiume” szálloda vendéglő helyiségét *Líneberg József*től nem *Reinprecht J.* mint a mult számunkban említették, hanem *Gebauer Antal* vette át. Törököl fiatal szaktársunk nagy szakavatottsága a jóhírre és jó menetelő vendéglő forgalmát még inkább föllendítette.

Kiscsellben a vasuti vendéglőt *Horváth József* szaktársunk, az ottani Uj-kávéház tulajdonosa f. hó május 1-én vette át. A közkedvelt vendéglőt a városi publikum naponta nagy számmal keresi föl.

Vendéglő áthelyezés. *Kürthy Elek* Szegeden az Európa szálló közelében volt jóhírű vendéglőjét a Bitó-féle szállodába, a Kossuth Lajos-sugár-utra helyezte át.

Söröde megnyitás. *Márkus József* a nagykárolyi Központi szállodában tágas és a mai kor igényeinek megfelelő söröde sörödeket rendezett be, amelyek tünepélyes megnyitását f. hó 8-án eszközölte.

Az „Elite” új gazdája. Budapest székesfővárosunk egyik legnagyobb kávéháza, az előkelő komfortjáról közismert Keresepati „Elite” kávéház, f. hó június 10-től *Knappe Jánost*, a fővárosi „Szép Balator” volt főpincéret fogja tulajdonosának nevezni. Kiváló szaktársunk ugyanis az „Elite” jelenlegi tulajdonosai: *Lauka* és *Hevesitől* megvette s azt

saját tulajdonába és vezetésébe fent nevezett időben fogja átvenni. Amidőn az „Elite” tulajdonosa *Knappe János* t. barátunk új pályája és vállalatához előre is szerencse kívánatunkat fejezzük ki, ez alkalomból az őt megillető ezen rovathoz — mint az „Elite” kávéház leendő kitünő gazdáját mutatjuk be olvasóinknak.

Fürdővendéglő átvétel és megnyitás. A „Harkány”-fürdői új vendéglőt *Kovács Jakab*, Baranya-szászvári nagyvendéglő ismert tulajdonosa f. hó május elejéig vette át és nyitotta meg. A későbbi időben nagyban elhanyagolt bár kiűnő gyógyhatású kénves vízzel rendelkező fürdő *Kovács* szaktársunk vendégösszege nagy előnyt és lendületet jelent.

Nagyváradon a nagy piactéri Füchsl palotában *Benrál Albert* sörödeket rendezett be, ahol a helybeli sörfőzde nagyon jóminőségű söröknek kimerésével kitünő vendéglő forgalmat eszközöl.

Líneberg József, a Fiume szálloda vendéglőjének volt bérloje, újabban a Várkert nagy-vendéglőt vette át. Líneberg szaktársunk derék szakutudása és népszerűsége üzlete jömenetét biztosítja.

Iffy Zidarits József a kotyogós boról hírneves pécsi vendéglős, a Makár-utca 7-ik szám alatt lévő vendéglőjének udvar-kert helyiségeit f. hó 8-án nyitotta meg nagy ünneppéllyel.

Szálloda átvétel. A Ceglédi „Budapest” szállodat melynek tulajdonosa az utóbbi években *Boros Armin* szaktársunk volt *Antal Pista* vette át. A szálló vendéglőjének megnyitása m. vasárnap történt.

A „Bihar kávéház” sorsa Nagyváradon, mint levelezők étesit benűnűtek-eggyelöve szerencsés megoldást nyert, amelyben azt egy *Brolly J.* ottani élelmes üzleti szellemű fakeskedő vette meg. Igaz, hogy a szerencsétlen azüspicmök

közt nekiindult „Bihar”-nak inkább egy erősen szakavatott ember felelni meg, de tekintettel az alaposan tönkrement *Győrjászra*, akinek a főpincéri változások minden harmadnap voltak berendezve, a mai viszonyok egy mutatják, hogy a nagyvárad világvégén lévő Lurion féle kávéház széná? t rendbe szedni, ha nem is fűmállását biztosítani, most már csak egy derék fakeskedő tudja.

Stögermager Antal, a szolnoki Mörig ligeten lévő „Arany lakat” vendéglőjét mult napsgaras vasárnap nyitotta meg. A szolnoki publikum a Tisza Zagyva sziget e kellemes kiránduló vendéglőjét a lehetetlenségig való zsufolással töltötte meg.

A budai új Erzsébet-hídfővel szembeni Döbrentei téren *Rapszky Zsigmond* egy a mai modern stílusnak megfelelő szép kávéházat rendezett be. Az elegáns üzletet szaktársunk „Erzsébet-Híd” kávéház címen e hó közepén nagy ünneppéllyesen nyitotta meg.

Pécsen a Cserta A.-féle fővárosi söraktár épületében *Bayer Ferenc* egy izlées nagy sörödeket rendezett be, melyet ünneppéllyesen f. hó 8-án nyitott meg.

Kávéház vétel. Nagyváradon a „Korona” kávéházat *Klein Lajos*, melynek három éven át volt bérloje megvette s azt mint tulajdonos folytatja tovább a saját kezében.

Pozsonyban a H. „Bimbó” nagyvendéglő és kávéházat a pozsonyi publikum eme legszebb kiránduló helyét *Udeorka István* szaktársunk május 10-8-án nyitotta meg.

Nyitrán a magyeszerte kellemes hírből lévő s a várostól alig 10-percnyire fekvő *Sátróvri-vendéglőt*, *Keztek Lőrinc* a m. napokban nyitotta meg.

Helyváltozások. A Szt. Margitszigeti *Schäffer* (alsó) vendéglőben *Lábész József* üzletvezető (ki e minőségben már 4-ik éven működik itt) és *Fispók József* révi főpincér szaktársainak mellett mint éthorók működnek: *Kronavetter József*, *Pauer Lajos*, *Antalák Károly*, *Demusz Károly*, *Demusz Gyula*, *Musnyák Frigyes*, *Mozsanits József*, *Farkas Vince*, *Kölb Ferenc*, *Iszmannits József*, *Hoekman Károly*, *Frisch Károly*, *Körhgy Béla*, *Szoboda Lajos* és *Bóth Kálmán*. — A „Kaps” (alsó) vendéglőben *Kapell Sándor* és *Grézy Kálmán* főpincér mellett működnek: *Szughy József*, *Fogay József*, *Schmuk Lőrinc*, *Simon Sándor*, *Unger László*, *Götz Jakab*, *Németh József*, *Berger Géza*, *Kubik József*, *Ofszaki Sándor*, *Kelley János* és *Bajcsits Kálmán*. A szobafő, állást az ideus is *Klatsman Károly* szaktársunk tölti be. — Budán a „Politikus szatcs” főpincéri állását *Tomka Antal* szaktársunk töltötte be, akinek fizetőpincére *Vass József* lett. — A „Uszárifürdő” az összes éthorók főpincéreségét az elmult évadban is ott működő *Aszner János* vette át. A szobafő és fizetőpincéri állásokat *Csató József* tölti be. Mint szobapincér *Klein Lajos*, működik mellette. Mint éthorók: *Benszky Rezso* *Padriszitsky Árpád* és *Kurhijó István* nyertek alkalmazást. — *Horváth József* a budapesti Desits kávéház fűp. állását töltötte be. A Chrobok (v. Standhammer) vendéglőben a fűp. állást továbbra is *Schweitzer Márton* tölti be, míg a. u. i.

mint éthordók *Ódor Zsigmond és Nagy Mihály* működnek — *Nagyarad* (K. K. tudóstása). *Schmidt* Alajos a *Szabcheny* szálló fop. állását töltötte be. U. i. a Szabó-vendéglobben ifj. *Valner* Károly élt. állást nyert. *Vigh Mihály* a Szt. László (Püspök) furdó és *Magassy* Árpád a „Felix furdó” fopincéri állását foglaltak el. Az utóbbiban a szobafop. teendőket *Bilm* József intézi. — *Figura* János a Badaconyi „Habléány” szállóba fop. állását nyerte el *Capf* József előnyösen üsmert szabolesi fop. szaktársunk a debreceni „Bika szállóba” sörödeje fop. állást töltötte be. A fővárosi városligeti „Veingruber kioszk” fopincéri állását *Antony* Fülöp és *Vilmos* üsmert nevé szaktársaink töltötték be. — *Balazs* János a K. palotai állomás mellett levő *Horváth*-féle vendéglob fopincéri állását foglalta el. — *Morgenstern* Ákos szaktársunk, a Szeman kávéház fopincére mellett *Perl* Ernő, *Fodor* Zoltán és *Vigh* István mint segédincérek töltötek be állást. — *Marosvársárhelyt* a Transylvania szőlőidőben a napokban nagyobb változás történt. *Reichmayer* Adolf a kávéháznak 8 éve óta volt derek fopincére (lapunknak I. munkatársai) kilépett s ugyanez *Szendrei* Jenő is megvált szobafop. állásától. *Reichmayer* kártársunk helyét *Frish* Menyherát, az étermek ugyancsak huzamos időn át volt fopincére míg utóbbi állását *Szathmáry* Kálmán töltötte be. A szobafop. állást *Binder* M. foglalta el. *Szegedben* a Proféta szállóba fopincéri állását *Mészáros* Jenő régi fop. szaktársunk töltötte be. U. itt *Faber* Lajos fop. mellett a Kass „Vigadó”-ban: *Schön* Zsigmond regg. füzető és mint segédincérek — *Alats* Ferenc, *Mulady* Sándor, *Molcsay* Vince, *Bodossy* Lajos és *Kurucz* Lajos működnek. *Nagyikindán* a városi kávéház fop. állást *Vingert* Miklós nyerte el. *Görbén* a Hájás söröde fop. állást *Megall* József töltötte be. A Lloyd étermek fop. állását *Boldogult* *Bachl* Konrád helyét *Csukócs* József töltötte be. U. i. a vasuti vendéglob fop. állást *Toth* Sándor foglalta el míg az éthordói teendők mellett *Szeves* Lajos intézi. A szegedi Tisza szálló főszakái állását *Csunder* Ferenc és főportási állását *Binder* Man Mátyas töltik be. — *Kassa* M. Gy. tudóstása) *Kleinman* József az *Andrássy* kávéházban mint regg. füzető működik s ugyanitt *Szukits* Imre és *Roland* Ernő segédincérei állást nyertek. — *Újvárfürdőben* a dr. Szontagh Miklósné furdó Nagy-vendéglob fopincéri állását — *Kramsz* Gyula és *Lintzmayer* Gyula közismert szaktársaink foglalták el. Az u. i. alkalmazást nyert többiek sorát a jövő számunkban közöljük.

... Ha lesz a magyarnak még egy oly zászlója,
Melyen a „Szabadság” szó lézen kiírva,
Ha lesz és megérem e nagy pillanatot,
Boldog leszek ha hazámért meghalhatok!...

Postán e verset a Japán-Orosz háború alkalmából róttá üsmere.

Jóbb . . .

Jóbb volt próba köve egykoron az Urnak,
Ha a bibliai szentek nem hazudnát :
Csakhogy a közmondás ezt feleli erre,
Minden szentnek maga felé hajlik keze . . .

Csevegés . . .

Az üres tojáshejéről.

A pincér emberek általában (s jobban mind nem) — tájékozott emberek. Alaposan vannak informálva mindenről. Közegéségügyről, politikáról, állattügyi szóval: minden ügyről. Különösen a Bendi, a „Balambér fogadó”-nak még ugyan nea fője, de már nem is borlegénye. Béndivel történt a minapon is, hogy egy kócos, de más-különbén roppant elegáns német vigé, aki saját szórakoztatására a viccelődést szinte sportszerűen üzi, elvégezvén tojás reggelijét, ily kérdést intézt vala hozzá (már t. i. Bendihez):

— Ugyan kérem, mi az oka, hogy itt vidéken — a tojások is ily galambtojás kicsinyek? (s a két üres tojáshejra mutat . . .)

— Hát kérem tisztelettel — mondja nagy fontoskodva Bendi — az ok nem mas, minthogy tölünk mindennek a javát, nagyját, de még a szarvasmarhanak is — Bécsbe szállítják . . .

— Hát hogy van az, hogy a nehezét, nagyját mindennek kiszállítják s a legnagyobb marhák még is itt vannak?

— Hja, kérem, mi nem tehetünk arról, ha ezek Bécsből mindegyre visszatarkodnak hozzánk — feleli nagy flegmatikusán Bendi, a suttynobban mosolyogui készülő bécsi utának. . .

Szerkesztői üzenetek:

A. Gy. Miskolc. *Fildéari* Jakab, az Isten nyugosztalja, már meghalt, így hát ő, kedvecs mondásai népszerűségének nem árvenyhetik. Különbén pedig akár Isten velünk, akár ellen velünk, azért a folyó végére, ha úgy mondtuk: mi nem a folyó végére, hanem a forrásához mentünk. Ami s vidékét illeti, ide az a dolog csak annyiban vonatkozik, hogy B. *filényét* a fővárosunk otá is általános elösmerték. S jóval előbb, hogy a B-megyei V-s-egyletét megszínálta. Egyebekben pedig a nyert fávillagosításra még F . . . i is más választól volna mint — Isten velünk.

G. F. és K. banya. — Tort bors és fajag előbbi hogy tartalmát, másik hogy kellemes azt adjon, Eről különben *Nyúden* T. V-s-zakácskönyve is beszélni fog.

Ifj. W. K. N.-várad Lapunk személyes élő

dolgokkal nem foglalkozik, csak azon esetben, ha szokoztálunk nagy rnek tagjait más uton éri megtámadás. Miután az Ön ügye kizárólag személyi és helyügyi; próbálja meg azt ottani saját valamelyikében szóva tenni.

M. S. Szombathely. A bizonyos Szombathelyi *Horváth* Ferenc, a szegedi Tisza nagy szállóba szobafopincére és lapunknak levelező m. társa. — Ejnye, ejnye — lát még ezt se tudja . . . ?

K. L. . . . Arad. Hát kedves nagysád, az a *dolog* ny áll mint a rozg topórós pogácsa és — Anyámásnyó katonája. — Nem jó. De azért, ha lehet, jobban megnéztek, és segítünk — a javulásán.

Nyilttér*)

*) E rovat alatt felelőségét nem vállal a szerkesztő.

Üzletvezető

keres *Ábrahámovits Mór*né, *felsőmagyarországi helyszközölő irodája* részére. — **S. a. Újhely.**

Egri borok ó- és aszaltit bármily kis és nagy mennyiségben szállít *Kotán* Sándor vendéglob — **Eger.**

ÜZLETEK VÉTELE ÉS ELADÁSA

Az ezen rovatban közölt hirdetések (eladások) kizárólag lapunk kiadóitálával vannak összekötöttekben azokról feliratosait csak a komoly üzletvéto feltelemek nyjntnak.

Kávéház dunántul legnagyobb városában a legelőnékbb központon biztos megéldhet és hasznall — 5000 forintért eladó.

Felsővidéki legnagyobb forgalmi szállodája családi körülmények miatt eladó. Üzleti ár 50000 korona.

Kávéház. 38 ezer lakossal bíró nagy városban jó menettel, kimutatható napi 38—40 fr. bevétel, más vállalat miatt — jätányosan eladó. Házber. 1080 frt.

Álfoöld vidéki nagy város legelőbbje és jobb meneti szállodája és vendéglobje, melyhez az étermi, kávéházi és polgári vendéglob helyiségekben kívül — 12 szép berendezési szoba, páratlan szép és nagy nyári kert, fedett és táncvigalmakra, bankettekre épült tágas szállési s a mai igényeknek megfelelően épített nagy színház, ezenkívül kocsihintó, két jégverem — üzletlöl való visszavonulás miatt jätányosan feltételek mellett szabadkézből örökáron eladó. A szállodalad nagy gözkád- és uszoda furdók vannak kapcsolatban. — Csakis komoly reflektánsok vétetnek figyelembe.

Nagy kereskedelmi 45 ezer lakossal bíró városban, gyárak és kórházak közelében nyári kiránduló nagy vendéglob, gyönyörű kerttel és mézárshézzel — jätányosan eladó.

Két Kávéház dunántul legnagyobb forgalom városában, biztos existenciáját biztosítja — 3500 és 3000 forintért eladó.

HÉTROL-HÉTRE.

Lesz-e tánc . . . *)

Lobermayer József verses kötetéből.

Lesz-e tánc e földön még egy oly nagyszerű, Hol ne konyhakésnek forog a kőszőru? Hol tányérok helyett ágyúk dörgedeznek S fésztyük a kontót — duplán a németnek.

Lesz-e a mig ekek olyan lakodalmol, Hol a földet piros vérről beszolhatom! Hol ki sem számlálgató a borralvöl, Az ólomgömböcel rótt díjtalan adót . . .

Lesz-e a magyarnak még valaha vágya Százszerszám menni borzasztó esztálya; Ahol reng a föld s az égheltozást szakad — S a halál két kézzel, két kaszával arat.